

Magisch

Magisch

EVA MORAAL - JEN MINKMAN - VANESSA GERRITS

MARIJKE F JANSSEN - RIANNE WERRING - DEBORA ELISABETH

MASCHA SCHOONAKKER - DANIELLE DIJKSTRA - ISABEL PETERS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Magisch
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2017 Dutch Venture Publishing

Auteurs: Eva Moraal, Jen Minkman, Vanessa Gerrits, Marijke F
Jansen, Rianne Werring, Debora Elisabeth, Mascha Schoonakker,
Daniëlle Dijkstra, Isabel Peters

Omslagontwerp: Amanda Matthews & Jen Minkman

Tekstredactie: Chinouk Thijssen

Derde druk april 2018

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Lazarusprijs – Vanessa Gerrits	7
Silvanima – Isabel Peters	59
Heksenzusje – Rianne Werring	99
Jim Djinn – Eva Moraal	127
Hart van goud – Mascha Schoonakker	163
Door de sterren verbonden – Debora Elisabeth	191
Vergeten – Daniëlle Dijkstra	217
Het koeienmeisje – Marijke F Jansen	261
Exodus – Jen Minkman	291

De Lazarusprijs

Vanessa Gerrits

‘No way, dat lieg je.’

‘Lieg ik ooit?’

De duivelse grijns die zich over Alvadors gezicht verspreidt, geeft aan dat hij wel degelijk liegt.

Ik pak een donut met chocoladehagelslag uit de kartonnen doos en geef hem door aan Milly, die naast me zit en met haar ogen rolt naar Alvdador. ‘En wie zou dat dan wel betaald hebben, Sherlock?’

Alvdador – uitgedost met een haarband die het doet lijken alsof er een mes door z’n kop steekt – haalt zijn schouders op. ‘Mijn broer zegt dat ze een rijke tante hebben, of een groot tante, *whatever*, een of ander oud rijk mens, in elk geval. Ze heeft de Lazarusprijs voor hen allemaal betaald zodra ze het nieuws hoorde.’

‘Oooo!’ Milly gaat rechtop staan, al kauwend op haar donut. Ze zet haar heksenhoed die steeds afglijdt weer rechtop. ‘Dus je bróór is die mysterieuze, alwetende bron van jou? Wees eens wat duidelijker: de weedjunkie die in je kelder woont omdat je moeder te laf is om hem eruit te zetten, of degene die hem van die drugs voorziet? Of nee: broertje nummer twee zit in de jeugdgevangenis voor dealen, *last time I checked*.’

Als Alvdador niet zo graag dit schooljaar nog de onvangbare Milly Ipsum op zijn lijstje van veroveringen wilde zetten, was hij vast met haar op de vuist gegaan – meisje of niet. Terwijl de andere twee jongens in koor ‘*Burn!*’ roepen, moet Alvdador flink z’n best doen om zijn smoel in de plooi te houden.

‘En waarom was het dan niet op het nieuws?’ zegt Ty.

Ty heeft zich niet verkleed en ik wou dat ik dat ook niet gedaan had: die kattenoren waar Milly me mee heeft opgezaald, knellen rond mijn slapen.

‘We zouden er echt wel iets over gehoord hebben. Klein dorp, grote roddelmolen.’

Ik knik instemmend, maar Alvdador heeft natuurlijk al een antwoord klaar. ‘Als ze rijk genoeg zijn om de Lazarusprijzen te beta-

len, stelt een handjevol journalisten en politici omkopen om het uit de media te houden niks voor.’

De avond maakt me dapper en overmoedig. Voor ik me kan bedenken ga ik naast Milly de heks staan en zeg: ‘Er is maar één manier om erachter te komen.’

Met een opgetrokken wenkbrauw daag ik hen stuk voor stuk uit. We voelen ons intussen misschien te oud om doen, durven of de waarheid te spelen wanneer we samenkomen zoals vanavond op Halloween, maar een goeie uitdaging durven de jongens niet uit de weg gaan – en Milly al helemaal niet.

‘Hoor ik dat goed?’ Alvvador maakt een schelp rond zijn oor met z’n linkerhand, blij dat de aandacht weg is van hem en zijn loserbroers. ‘Is het echt Delani “maximum één biertje per avond” Wilfrieds die dit voorstelt?’

Oké, misschien ben ik niet helemaal mezelf. Misschien is het de alcohol uit mijn ene biertje die al naar mijn hoofd gestegen is. Of het feit dat ik vanochtend mijn toelatingsbrief van de Universiteit Vrijdsene gekregen heb – mijn eerste keus.

Misschien voel ik me overmoedig omdat het nu nog even kan. Voor ik straks de druk van een volledige studiebeurs moet waarmaken en mijn ouders niet teleur mag stellen.

Mezelf niet teleur wíl stellen.

Ik heb nog niemand verteld over mijn toelating, zelfs Milly niet. Vandaag is de enige dag dat ik roekeloos kan doen zonder al te veel consequenties.

Met die gedachte in mijn achterhoofd sta ik net op het punt een tweede biertje uit de koelbox te pakken – want fuck it, het is een feestdag, soort van – maar voor ik dat kan doen neemt Milly mijn rechterhand vast en trekt ze me weer omhoog. ‘Verdorie, kameraden, Delani-banani heeft hartstikke gelijk! Het is niet voor niets Halloween! We gaan er gewoon naartoe om het met onze eigen ogen te zien. Hup, opstaan, opstaan.’ Milly begint mensen vanaf de bank omhoog te sjorren.

‘Ik dacht dat jij het niet geloofde?’ werpt Ty tegen, terwijl hij omhoog wordt getrokken aan zijn welgevormde arm. Ik kan het niet helpen: ik staar naar de plek waar Milly’s met zwarte nagellak gemanicuurde meisjeshand die van hem ontmoet.

‘Zien is geloven, kameraad. Zijn we weg, of hoe zit het? Neem die koelbox maar mee.’ Ze wijst naar mij, alsof ik opeens de koelboxverantwoordelijke ben. Ik wil protesteren, maar iemand is me voor.

‘No way, Milly, wat als we...’ begint Dorian, die er met zijn schmink uitzielt als een Mexicaanse Sugar Skull-doodskop.

Maar hij wordt onderbroken door de ‘pokpokpok’-geluiden die Milly maakt en het duo van mannelijk hoongelach dat hij daarop moet incasseren.

‘O, héél volwassen.’ Dorian rolt met z’n ogen. Maar intussen is iedereen al van z’n plek gekomen en volgen we Alvdador, die zich natuurlijk meteen opwierp als gids van onze nachtelijke excursie.

Milly zwiert met haar heksenhoed en brult erdoorheen: ‘Op visite bij de Lazarussers. Guh-zelluuuuug!’

En ik sleur de koelbox dus maar mee.

‘Ze zijn hier helemaal niet, volgens mij zijn we belazarust. Gebelazarust? Hoe vervoeg je dat in hemelsnaam!’

Milly heeft haar heksenhoed gedumpt en zit intussen aan haar vierde biertje, wat de flauwe woordgrapjes en het oeverloze gegiechel verklaart. Ze komt niet meer bij en lijkt verwonderd dat ik me nog kan inhouden zonder in m’n broek te plassen van het lachen.

Ty en Dorian manen haar tot stilte. Alvarador staat op de uitkijk met de nachtkijker die hij van zijn vleermuisspottende stiefvader geleend heeft.

‘Geef eens hier.’ Milly rukt de nachtkijker uit Alvaradors handen. ‘Op jullie stalktempo zitten we hier morgen nog. Laat dit nu maar aan de professionals over.’ Tot mijn grote ontzetting geeft ze de nachtkijker daarop aan mij. ‘Hier, stalkkoningin. Zet je oren af.’

Milly trekt de kattenootjes van mijn hoofd en zet ze zelf op.

Ik word knalrood, al denk ik niet dat het zichtbaar is hier in het donker tussen de verwilderde buxusstruiken waar we ons schuilhouden. We hebben ons halverwege de tuin opgesteld rond de villa waar de vermeende Lazarussers hun intrek genomen zouden hebben. Beschaamd kruip ik alsnog wat dieper weg in mijn sjaal.

Oké, in de derde klas had ik misschien een kleine, compleet te verwaarlozen, kinderachtige crush op... Alvarador. En misschien hebben Milly en ik hem toen wel een klein beetje gestalkt – als je rondhangen bij het skatepark in de hoop dat hij er zou zijn stalken kan noemen. Oké, en ik luisterde fanatiek naar alle bands die er op zijn T-shirts stonden.

Milly’s uitspraak is de groep niet ontgaan. ‘Zo, dus jij bent de stalkkoningin?’ Ty slaat een arm rond mijn schouder. ‘Vertel eens, Delani-banani?’ fluistert hij in mijn oor met een adem die naar bier ruikt, wat niet zo goed combineert met zijn aftershave. ‘Op wie heb je je stalkkunsten dan precies losgelaten?’

Nu bloos ik nog harder. Die crush op Alvarador stamt uit een kilometersver verleden waar ik me rot om schaam – serieus, ik weet

echt niet wat voor prepuberale oogkleppen ik toen op had. *Ancient history*. Mijn crush op Ty daarentegen... Die is nog zeer aanwezig in het hier en nu.

Al probeer ik daar wel verandering in te brengen – erewoord. Ty is vorig jaar al vervroegd aangenomen op de universiteit van Liederlo, aan de andere kant van het land, dus zelfs al zou het nog iets worden tussen ons voor ons laatste jaar er officieel op zit, zou de romance maar een kort leven beschoren zijn. In een langeafstandsrelatie heb ik op mijn zeventiende echt geen zin, maar een korte flirt vlak voor het eindexamen hoeft ook niet meer. Nou ja, als hij zo dicht bij me staat en ik zijn aftershave ruik... en het bier probeer weg te filteren...

Ik schud de gedachte weg met een bruusk hoofdgebaar. ‘Ach, ze is zat,’ probeer ik halfhartig. *En bedankt, Milly*.

Gelukkig heb ik nu wel de nachtkijker om mijn aandacht op te vestigen. Ty laat het onderwerp rusten en haalt zijn arm weg. Terwijl ik daarbij een vleugje teleurstelling de kop in druk, laat ik mijn ogen wennen aan de groen-wit-zwarte wereld die ik door de nachtkijker bespied.

We zijn nu al bijna een halfuur aan het kijken of we een teken van leven kunnen bespeuren door de ramen, maar de villa van de vermoedelijke Lazarussers is stil en verlaten.

‘Zie je iets?’ vraagt Dorian me op fluistertoon.

Van ons allemaal voelt hij zich nog het ongemakkelijkst bij het feit dat we in de overwoekerde tuin staan van een rijke familie die we niet kennen, alleen maar omdat we vermoeden dat ze hier naartoe verhuisd zijn omdat ze een duurbetaald bezoekje aan een Lazaruslaboratorium gebracht hebben.

‘Nee, helemaal niets,’ zeg ik zachtjes terug. ‘Volgens mij zijn ze echt niet thuis. Of liggen ze als de doodnormale mensen die ze waarschijnlijk zijn allang in bed.’

Dorian lijkt opgelucht te zijn, klaar om te vertrekken. Maar Milly heeft ons hiernaartoe gereden in de auto van haar moeder, dus voor zij beslist dat het welletjes geweest is, kunnen we niet weg.

‘Oké,’ begint Milly, die duidelijk niets ziet in fluisteren of weer naar huis gaan. Ze ploft neer op het fleecedekentje dat we hebben meegegrist van de achterbank. ‘Ik denk dat ik intussen genoeg bier

op heb om dat verhaal van je broer nog eens te horen. Misschien zitten er clues in die we de eerste keer gemist hebben. *Go.*'

Alvador doet alsof hij het vervelend vindt zichzelf te moeten herhalen, maar het is wel duidelijk dat hij dat verhaal maandag op school nog dertig keer voor de eerste pauze aan de man gaat proberen te brengen.

'Goed, dus mijn broer...'

'Junkie of dealer?' onderbreekt Milly al meteen met een pedant wijsvingertje in de lucht.

'Dealer – hij is al sinds vorige maand vrij uit de jeugdgevangenis, oké?' geeft Alvador met tegenzin toe alvorens verder te gaan: 'Oké, dus mijn broer kent een meisje in Akkenburg, ja? Die kent een jongen met twee jongere zussen en twee oudere broers. Groot gezin, het hele dorp kent hen en...'

'Hoe heet die mythische Lazarusfamilie eigenlijk? Janssen? Of misschien zijn het de Cullens of de Dracula's?' stelt Ty droogjes voor, binnensmonds grinnikend. Stiekem moet ik wel om zijn grapje lachen. Lazarussers zijn natuurlijk geen vampiers, maar oké, het scheelt inderdaad niet veel.

'Willen jullie nu eens stoppen met me onderbreken? Ze heten de... oké, dat weet ik niet meer, maar het doet er niet toe. En ze...'

'Ze heten Winters,' antwoordt een zesde, onbekende stem op eens vanuit het niets.

We kijken allemaal schichtig om ons heen, er zeker van dat we zojuist betrappt zijn door de eigenaar die we zo schaamteloos aan het beloeren en bespreken zijn in diens eigen verdomde tuin in het midden van Halloweennacht.

Maar we zien niets – niemand.

'Hallo? Is daar iemand?' roept Ty meteen.

'W-wie van jullie zei dat?' vraagt Alvador aan ons, alsof wij opeens meesterbuiksprekers geworden zijn die kunnen praten zonder onze lippen te bewegen.

'Ik niet.'

'Ik ook niet!'

'Ja, hallo, ik al helemaal niet!'

Ik schud alleen maar mijn hoofd wanneer Alvador zijn onderzoekende, angstige blik op mij richt. Er ritselt iets rechts van

ons en Milly smoort een minigil in haar handen.

‘Wie is daar?’ vraagt Ty. Hij staat op en probeert kalm te blijven. Ik onderdruk de gedachte dat ik hem er stiekem heel stoer uit vind zien wanneer hij de situatie onder controle probeert te krijgen.

‘Hallo?’ roept Dorian een beetje bibberig wanneer er niemand antwoordt. Dan ritselt het achter ons en springen we van schrik haast allemaal een meter in de lucht.

‘Shit,’ vloekt Milly, op slag weer nuchter.

Ze staat op, pakt de koelbox beet en beent als de bliksem terug naar de plek om de hoek waar de auto geparkeerd staat, ons achterlatend in de Lazarustuin zonder nog maar een blik achterom.

Ik probeer het haar niet kwalijk te nemen dat ze zonder mij het hazenpad kiest terwijl ik haar witte bodywarmer uit het zicht zie verdwijnen.

‘Shit!’ roepen de drie jongens in koor. Alvalor graait snel de deken die op de grond ligt mee – ik kan er nog maar net op tijd vanaf springen. Dan rennen ze haar achterna.

Ik sta er nu als enige en bedenk dat ik de nachtkijker nog altijd in mijn handen geklemd heb. In een zeldzaam vertoon van dapperheid besluit ik om erdoorheen te kijken om te zien of ik zo iemand kan spotten in het dichtbegroeide struikgewas. Er was toch echt iemand geweest?

Die stem...

Mijn angst wegslikkend plaats ik het vizier voor mijn open-gesperde ogen en draai ik 360 graden rond. Ik bevries als ik de cirkel compleet maak en recht voor me de groenige vorm van een man waarneem, op ongeveer vijf meter van me vandaan. Verbijsterd staar ik naar het stilstaande silhouet.

Is dat...?

FLITS!

3

Die maandagmiddag zitten er vijf zombies aan onze gewoonlijke lunchtafel.

Na ons avontuur van zaterdagavond zijn we allemaal een beetje van slag. Zelfs Milly, die doorgaans alles – van gedumpte worden door de gast die ze de dag ervoor nog als ‘the one’ beschreef tot een rotcijfer voor haar toetsen – van zich af kan schudden, is merkbaar in zichzelf gekeerd terwijl ze van haar soep slurpt.

Gek genoeg heeft niemand het er nog verder over gehad nadat we een voor een thuis werden afgezet door onze chauffeur van dienst, die zo ongeveer alle verkeersregels aan haar laars lapte terwijl we wegluchtten van het Lazarushuis.

Bijna denk ik dat we zo’n zwijgpact gaan sluiten als in *I Know What You Did Last Summer* nu we hier allemaal aan tafel zitten, maar eigenlijk is er helemaal niets gebeurd, dus dat zou overdreven zijn.

Oké, we bevonden ons op privéterrein en zijn betrappt. Maar verder dan wat bladergeritsel, een lichaamloze stem en een flits die alleen ik gezien heb, was er niets aan de hand. Yep, niets aan het handje.

Waarom heb ik de afgelopen twee nachten dan geen oog dichtgedaan en zien de anderen er al net zo vermoeid uit? Waarom rept niemand er met een woord over?

Ik veronderstel dat het gewoon de mogelijkheid is dat er niet één Lazarus, maar een heel gezin in ons verder nogal doodse dorpje woont, dat ons nogal onrustig maakt.

‘Zeg, Delani,’ doorbreekt Alvdor als eerste de stilte tussen twee happen door. ‘Jij hebt mijn stiefvaders nachtkijker nog als ik me niet vergis. Heb je ’m bij je? Woensdag komen de Vleermuisfanaten weer langs om onze dure borrelnootjes op te eten en dan gaat Dirk zeker merken dat er eentje uit zijn collectie mist.’

Ik stop halverwege het kauwproces en staar hem aan als een hert in koplampen. Shit, die stomme nachtkijker! Ik heb hem natuurlijk laten vallen toen...

Ik herinner me die flits weer en slik mijn hap door.

Shitshitshit... Dat ding is veel geld waard. Sowieso meer dan ik op m'n bureau in de schildpadvormige spaarpot heb van mijn vakantiebaantje in de supermarkt.

'Ik, euh...' *Lieg*, fluistert een stemmetje in een uithoek van mijn gedachten. *Je kan teruggaan – het is een poging waard, in plaats van meteen vierhonderd euro op te hoesten.* 'Ja, inderdaad, die heb ik nog. Sorry Alv, ik zal 'm morgen meebrengen.'

'Goed dan, maar morgen moet ik 'm echt hebben. Niet vergeten, oké?'

'Oké, oké.' Ik zwaai zijn serieuze toon weg met de rest van mijn tonijnbroodje.

Tijdens het eten denk ik na: hoe groot is de kans dat de nachtkijker er nog ligt?

Dat een willekeurige voorbijganger hem heeft meegegrist kan ik me niet voorstellen. En als alle gezinsleden inderdaad Lazarussers zijn, kunnen ze overdag niet buitenkomen en hebben zij 'm dus wellicht ook nog niet gevonden. Een tuinman, dat zou nog kunnen... Of de eigenaar van die mysterieuze stem...

Ik ril.

De meeste kans om de nachtkijker ongezien terug te halen heb ik in de schemering. In vol daglicht teruggaan lijkt me vragen om betrapte te worden door nieuwsgierige burens, en no way dat ik 's nachts nog terugga na wat er met Halloween gebeurde.

Die flits zit me nog altijd dwars en de zweverige stem die zich doodleuk bij ons gesprek voegde om te melden dat zijn naam Winters was – een feit dat ik inmiddels heb geprobeerd te bevestigen via Google, maar volgens mij hebben ze hun achternaam veranderd – loopt nog regelmatig over mijn ruggengraat als een optocht van ontlede spinnewebben.

Na het avondeten verzamel ik mijn moed. Ik wandel naar de chique wijk waarvan de stenen villa van de Lazarussers helemaal aan het eind ligt – aan de grens met het Vredesbos.

Ik spreek mezelf moed in: *Hup, Delani, je kan dit wel.* Gewoon even de struiken in duiken, nachtkijker vinden en dan zo snel mogelijk weg.

Wanneer ik aankom bij de Lazarusvilla is het al aardig donker – donkerder dan ik gehoopt had. Met mijn smartphone als zaklamp zoek ik in het gras langs het voetpad waar we met de fleecedeken zaten naar een teken van de nachtkijker.

Volgens mij moet-ie... daar!

Er ligt iets in het gras verscholen, half onder de buxushaag, maar wanneer ik dichterbij kom zie ik dat het een wit, vierkant papiertje is. Nee, geen papiertje. Een foto. Een polaroid, om precies te zijn.

Wie maakt er nou nog polaroids? Het is niet eens zo'n fake Instagrampolaroid die je online kan bestellen via een app, het is *the real deal* – dat voel je aan de verdikking aan de onderkant.

Mijn adem stukt als ik zie wat er op de foto afgebeeld staat: ik met de nachtkijker voor mijn ogen, hier in deze tuin, half verscholen achter een struik.

Dus dat was die flits – een van de Lazarussers heeft een foto van me genomen toen ik hier was! Het lijkt alsof het zachte herfstbriesje me probeert te wurgen, want opeens krijg ik geen lucht meer van de schrik; alle films die ik ooit over stalkers heb gezien spelen tegelijkertijd af in mijn gedachten.

Met bonkend hart draai ik de polaroid om en zie ik dat er iets op geschreven staat.

'Zoek je deze?'

De villa staat ietsje hoger dan straatniveau, gebouwd op een kunstmatige heuvel, dus ik moet met mijn bibberende benen een draaiende stenen trap omhoog.

Daar sta ik dan, voor de voordeur van de familie Winters. Er staan vijf uitgekerfde Halloween-pompoenen in een kunstige opstelling op en onder een houten bankje naast de deur. In hun holle monden branden ledlampjes die het effect van kaarslicht geven. In de pompoen op de vensterbank – zowat op schouderhoogte – knippert een rood lampje.

Ik loer door de gekartelde tanden van vaaloranje pompoenen-vlees en zie dat er een beveiligingscamera in verstopt zit.

Shit. Ik recht mijn rug en slik de zenuwen weg. Maar voor ik durf aan te bellen valt mijn oog op een pompoen met vampiertanden die druipen van glanzende rode verf, of misschien zelfs nagellak. Ondanks de toenemende angst ontsnapt me een snuivend lachgeluid; ze hebben dan tenminste nog een zelfrelativerend gevoel voor humor, deze Lazarussers.

Wat Google me niet had kunnen vertellen over het mysterieuze gezin dat over de tongen van heel Traasdal gaat, staat hier natuurlijk gewoon voor Jan en alleman te lezen: *Fam. Winters*, is er netjes op een wit strookje papier onder de bel geplakt. Ik kan het nu echt niet langer uitstellen, dus ik sluit mijn ogen en adem diep in zoals ik doe voor ik van de hoge duikplank moet springen tijdens de zwemles en druk op de bel, die ik binnen kan horen rinkelen.

Als ik nog geen twee tellen later mijn ogen weer opendoe, staat de deur zonder dat ik een klink naar beneden heb horen gaan wagenwijd open.

Een elfjarig meisje in een danstenuue staart me doodsbang aan, alsof de duivel op de stoep staat. Ze is uitgedost alsof ze naar balletles gaat: een vaalroze body, bleke panty's en spitsen. Rond haar hals draagt ze een matchend sjaaltje van roze satijn. Door het dunne

stofje heen meen ik in een oogwenk iets donkers rond haar keel te zien – iets wat ze wil verbergen.

O god.

Is dat...

Ik staar onthutst terug maar slik snel mijn ongemak weg – het is tenslotte maar een jong meisje, zo onschuldig als wat – en vind ergens een onzekere glimlach om haar bij wijze van begroeting te schenken. Haar ogen worden daarop nog groter en banger dan ze eerst al waren en ze zet een stap achteruit.

Iets trekt mijn ogen opnieuw naar het sjaaltje. Ze slaat een hand rond haar hals om die van mijn onderzoekende blik af te schermen en ik kijk snel weer omhoog, naar haar angstige poppenogen.

‘Euh, sorry als ik je heb laten schrikken,’ begin ik met trillende stem. Dan houd ik de polaroid omhoog en wijs ik naar de nachtkijker die erop afgebeeld staat. ‘Ik ben op zoek naar deze.’

We worden onderbroken. ‘Sophie, wie is daar?’

Een oude, kokette vrouw verschijnt achter haar in de gang. Ze staart door de open deur recht naar mij en ondanks het feit dat er nog minstens zes meter tussen ons zit, krijg ik het er koud van. Meteen identificeer ik haar als de rijke groot tante die volgens het verhaal de Lazarusprijs voor haar familieleden betaald zou hebben.

Het ballerinameisje – dat dus blijkbaar Sophie heet – sprint elegant weg op haar spitsen terwijl de oude vrouw dichterbij komt, haar ogen tot spleetjes geknepen. Ze draagt een dure parelketting en haar haren zijn even bleek als die van Sophie. Het kapsel wordt omhooggehouden door een halve bus haarlak en in haar geval volgens mij ook pure wilskracht.

Ze is een taai oud vrouwtje, dat zie je meteen. Een bitch in een omaonderbroek. ‘Sorry, mevrouw, maar ik zoek...’

‘Jij hebt hier niets te zoeken, meisje. Scheer je weg,’ sneert ze. Voor ze de deur tegen mijn neus kan dichtslaan – wat ze duidelijk wil doen – verschijnt er een lange, doodsbleke jongen in het deurgat.

‘Eigenlijk heeft ze hier wel degelijk iets te zoeken, tante. Ik heb haar uitgenodigd.’

Zijn stem herken ik meteen: het is de spookstem die zich aan ons had voorgesteld die nacht, vluchtig als de wind, stil en ruw en zacht.

‘O ja?’

Zijn ‘tante’ gelooft er duidelijk niks van en draait zich naar haar neef, die ongeveer net zo oud is als ik – misschien een beetje ouder. Negentien of twintig. ‘Wat is haar naam dan?’ vraagt ze schamper.

De jongen kijkt me aan en nu pas zie ik dat ook hij een sjaal draagt: een antracietgrijs exemplaar van fijngevoeven kasjmier. Shit. Shitshitshit. Had Alvadors broer dan echt gelijk?

‘Haar naam is Delani Wilfrieds, tante. Ze is een vriendin. Is dit kruisverhoor nu ten einde?’ vraagt hij met zijn stille stem.

Het oude vrouwtje vernauwt haar ogen nog ‘ns naar de jongen, geeft mij een onverbloemd verachtelijke blik en verdwijnt dan op hakken die een dof geklikklak door de hal sturen.

Ik laat een opgeluchte zucht ontsnappen als ze weg is. Maar ja, ik sta nog altijd voor de deur van een familie van wie ik de Lazarusgeruchten almaar meer begin te geloven, alleen met een jongen die een foto van me heeft genomen en die me blijkbaar ook nog eens met naam en toenaam kent.

‘Hoe weet jij wie ik ben?’ vraag ik meteen.

Hij neemt me op met inktblauwe ogen die dicht bij elkaar staan boven een knappe neus en een dunlippige mond.

‘Kan ik je niet gewoon mijn naam vertellen, zodat we quite staan? Hugo Winters.’ Hij steekt zijn hand uit.

Ik kijk naar die bleke, slanke, uitgestoken hand en weet niet wat ik moet doen. Natuurlijk heeft hij niets besmettelijks – niet als de geruchten over zijn doodsoorzaak kloppen – en ik weet ook zeker dat Lazarussers zich niet voeden zoals vampiers dat doen, ondanks het feit dat ze min of meer hetzelfde dieet volgen. Hem de hand schudden zou dan ook volkomen veilig moeten zijn.

Ik doe het.

En het moment dat onze handen contact maken, weet ik het zo zeker als ik weet dat ik niet had moeten komen. Zijn hand is ijskoud.

Hugo Winters is precies wat ze over hem vertellen. Hugo Winters is hartstikke ondoord.

‘Je bent echt een Lazarus,’ flap ik eruit wanneer hij mijn hand loslaat.

Nou ja: ik laat hém los op het moment dat ik het me realiseer, alsof ik een elektrische schok gekregen heb.

Hugo glimlacht alsof hij deze reactie bijna gewend is, maar heeft zijn houding toch nog niet helemaal geperfectioneerd. Hij is dan ook nog niet erg lang wat hij is, als de geruchten kloppen.

‘Sorry, ik...’ begin ik me automatisch te verontschuldigen als ik zie dat mijn woorden hem gekwetst hebben – hij ziet er al zo fragiel uit. Bleek en mager. Letterlijk uit de dood herrezen.

Maar hij onderbreekt me. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen,’ zegt hij, al kan ik zien dat hij er moeite mee heeft. Dan gebaart hij naar zichzelf op een manier van ‘tadaa!’ en zegt hij: *‘Guilty as charged.’*

Ik slik. Voel me misselijk. Maar ook een tikkeltje geïntrigeerd.

En dat is oké, beslis ik snel. Volgend jaar ga ik per slot van rekening Biochemie studeren. De middeljtjes die ze in een Lazarus-laboratorium gebruiken zijn gewoon substanties die chemische reacties uitlokken die een overleden wezen weer tot leven kunnen wekken.

‘Ga je nog binnenkomen?’

Ik focus me weer op de Lazarusjongen. Donkerblauwe ogen. Lichtbruin haar dat vrij warrig staat. Een antracietgrijze sjaal die een opengesneden keel verbergt...

Hem de hand schudden kon ik nog net. Dat deed ik puur uit beleefdheid. Maar als dit inderdaad de grootste Lazarusfamilie van de Benelux is, lijkt het me geen slim idee om op zijn uitnodiging in te gaan.

Maar dan voel ik het gladde oppervlak van de polaroidfoto weer onder mijn duim en herinner ik me waarom ik hier ben, al is het terugkrijgen van de nachtkijker van Alvadors stiefpa niet wat me nu over de drempel zou trekken. Eerder het idee dat mijn afwijzing deze

ondode jongen zou kwetsen.

Als de geruchten kloppen, heeft zijn eigen psycho-vader hem van het leven beroofd – hem en al zijn broers en zussen, en zelfs z'n moeder de hals doorgesneden. Zijn leven was waarschijnlijk al moeilijk genoeg zonder dat een willekeurig meisje op zijn stoep de trut kwam uithangen.

Ik staar onwillekeurig naar zijn bedekte hals terwijl ik antwoord: 'Euh, ja, oké, even dan. Maar een vriendin komt me binnen een kwartier oppikken.'

Dat is een leugen, maar als ik dadelijk even Milly sms, weet ik zeker dat ze zal komen opdagen als mijn excuus om weg te moeten. Ik hoop ook dat het als een afweer werkt, mocht deze Lazarusjongen ongewenste plannen met mij of mijn bloed hebben. Maar nee, dat zal wel niet. Toch niet met zijn oude tante en kleine zusje in huis?

Ik stap naar binnen langs Hugo heen en drentel ongemakkelijk in de gang. Het is er best warm, maar wanneer ik aanstalten maak om mijn sjaal af te doen, bekruipt een ongemakkelijk gevoel me en houd ik hem toch om. De handeling verberg ik met een haal die mijn lange lokken over mijn schouder drapeert.

Pijnlijk – straks lijkt het nog alsof ik aan het flirten ben.

Delani, you're overthinking this! schreeuwt een schriel stemmetje in mijn hoofd. Ik beeld me in dat Tinkerbelle me met een miniscuul elfenknuppeltje op mijn kop slaat.

'Dus ...' begint Hugo, zijn handen in zijn zakken.

Ondanks de maalstroom die door mijn gedachten raast, zeg ik hem alleen maar na: 'Dus...'

'De nachtkijker?' vult hij behulpzaam aan.

'Ja!' reageer ik net iets te enthousiast. 'Ja, die moet ik echt terug hebben. Niet van mij, namelijk.'

'Van je vrienden?'

'Euh, ja. De stiefvader van een vriend, om precies te zijn.'

Hugo rondt het gesprek op de gang – dat van mij echt een 3000 op de schaal van Awkward krijgt – af met een dunlippig lachje en gaat me voor naar een smaakvol ingerichte zitruimte, die ietwat gedateerd maar wel huiselijk aanvoelt. Overal van die kleine, eikenhouten tafeltjes met stoffen doekjes en fotokaders of bloemenvazen erop.

Alsof hij mijn gedachten kan raden, zegt hij: ‘Dit is het huis van mijn groot tante.’

Ik knik en ga zitten op de beige, leren sofa wanneer hij daarnaar gebaart. ‘Ja, dat dacht ik al. Ze is de zus van je oma?’

‘Opa,’ antwoordt hij zonder een tel te missen. ‘Mijn grootouders zijn vrij jong gestorven – auto-ongeluk in Spanje, op vakantie – en zijzelf heeft nooit kinderen gehad, dus ze heeft zo’n beetje de rol van oma op zich genomen voor mij en m’n *siblings*.’

‘Ja, euh, je hebt er nogal wat, heb ik gehoord.’

Hij gaat op het uiterste randje van de ligfauteuill tegenover me zitten alsof hij bang is om kreukels in het leer te maken. Hij vouwt zijn dunne spinnenhanden voor zich, losjes rustend tussen zijn casual uit elkaar geplaatste benen terwijl hij op zijn voorarmen steunt en me aankijkt.

‘Sophie heb je al ontmoet, zij is elf – beetje balletgek momenteel, zoals je ziet. Mijn andere zus – tweelingzus, om precies te zijn – heet Carla, ze was mijn danspartner toen we nog...’

‘O, je bent deel van een tweeling?’ onderbreek ik hem nogal overenthousiast. *Way to play it cool*, Delani. ‘Nee, ik, euh, mijn broertjes zijn ook een tweeling, wou ik maar even zeggen,’ vul ik onhandig aan.

‘Leuk. Hoe oud zijn ze?’

‘Vier. Enhalf. Ze heten Fred en Georgey.’

‘Zijn je ouders soms Harry Potter-fans?’ grijnst hij goed-gehumeurd als hij de namen herkent – daarvoor krijgt hij alvast pluspunten.

Ben ik hem dan scores aan het geven? bedenk ik. Op wat dan?

Schoorvoetend moet ik toegeven dat ik als grote zus hun namen heb gekozen. ‘Tja, ik was twaalf en zat heel hard in een Harry Potter-fase. Maar genoeg over mij, jij hebt ook nog broers geloof ik?’

‘Jep, twee oudere broers: Laurent en Victor.’

‘Wow, full house.’

‘Het kan soms behoorlijk... druk zijn, ja. Zeker aangezien we niet...’ Hij lijkt zich dan te betrappen op iets en staat bruusk op. Volgens mij wilde hij zeggen: *aangezien we niet uit huis mogen overdag*. ‘Maar goed, je bent hier vermoed ik niet om mijn familie-stamboom te bestuderen. Ik zal je nachtkijker gaan halen.’

Als Hugo eenmaal de zitkamer verlaat, voel ik me als een lammetje in het hol van de leeuw. Ik herinner me dat ik Milly nog moet sms'en en typ zo snel als mijn vingers kunnen dat ze naar het Lazarushuis moet komen. Ze heeft haar voorlopig rijbewijs sinds vorige maand en haar ouders staan haar toe de auto te gebruiken zolang ze geen andere mensen vervoert. Dit is een noodgeval. De 'geen passagiers'-regel van haar ouders (oké, en van de wet) moet dat maar even begrijpen.

Hugo komt net weer de zitkamer binnen wanneer ik van Milly een sms'je terugkrijg met de boodschap 'ETA: 5 min'. Ik voel me merkbaar relaxter nu ik weet dat mijn exitstrategie verzekerd is.

'Alsjeblieft.' Hugo overhandigt me de nachtkijker zonder gedoe. Ondanks het feit dat Hugo er aardig genoeg uitziet en zich best normaal gedraagt voor iemand die uit de dood is opgewekt, vreesde een klein bevooroordeeld deeltje van me nog steeds dat hij de nachtkijker alleen maar zou teruggeven in ruil voor een halve liter van mijn maagdenbloed, of zoiets.

'Dank je wel, echt waar,' verzucht ik dankbaar terwijl ik de nachtkijker opberg in mijn handtas. Milly kan nu elk moment aankomen en ik zou moeten afronden. Maar nu ik de nachtkijker weer in mijn bezit heb, kan ik het niet helpen om weer aan die nacht te denken.

De polaroidfoto ligt intussen vergeten op een van de houten tafeltjes. Moet ik die meenemen of achterlaten? Op een verknipte soort van manier zou ik het wel leuk vinden als hij mijn foto zou willen houden, als een soort van... aandenken. Of misschien is dat wat seriemoordenaarstroof-achtig?

'Hugo, het spijt me van... die nacht. We hadden hier niet mogen zijn. Het waren mijn vrienden, zij...' Dat is een excuus dat ik zo vaak gebruik – tegen ouders, tegen leerkrachten, tegen mezelf – dat het even duurt voor ik beseft dat het in dit geval een onversneden leugen is. Het was namelijk mijn idee.

Great, nu voel ik me nog rotter.

'Zit wel goed. Je bent niet de enige trouwens.'

Ik frons. 'Hoe bedoel je?'

Hugo haalt een stapel verfomfraaide kiekjes uit een lade. Zeven polaroids van groepjes jongeren net als wij die in de tuin van deze

familie rondsluipen met verrekijkers en fototoestellen, filmende smartphones en tablets. En dan nog een achtste kiekje van een riool-journalist van de lokale krant die hetzelfde doet, net zo schaamteloos als de tieners die tenminste nog het excuus van jeugdige onbezonnenheid kunnen aanhalen.

Ik voel mijn wangen gloeien, mijn handpalmen glibberig worden. *'Damn, dat is... echt niet cool. Ik had geen idee.'*

'De meeste mensen hebben er inderdaad geen idee van.' Hij staat op als Milly buiten toetert, loopt naar de gang en opent de voordeur voor me. *'Maar jij nu wel.'*

Ik stap naar buiten en hij sluit de deur voor ik nog kan antwoorden.

‘What the fuck, Lani? Wat deed je nou in het fucking Lazarushuis? En zonder mij nog wel?’

Van dat laatste wapenfeit lijkt ze nog wel het meest onthutst: Delani Wilfrieds die iets rebels doet zonder het gezelschap van Milly Ipsum – wereldnieuws.

Ik houd alleen maar de nachtkijker omhoog als verklaring. ‘Die had ik in de tuin laten vallen. Ik ging ‘m gewoon even terughalen en toen nodigde Hugo me uit om binnen te komen en...’

‘Hugo?’

‘Ja, Hugo,’ antwoord ik schokschouderend, hopen dat de blos die in mijn wangen gekropen was toen hij me de foto’s liet zien nu geen ongewenste comeback maakt.

‘W-wie is Hugo is hemelsnaam? Een van hén? Zijn ze echt...’

Milly staart me aan met grote ogen. Ik antwoord niet hardop, maar knik gewoon.

Ze rijdt me naar huis, maar niet alvorens me het hemd van het lijf te hebben gevraagd over mijn bezoek: wie er allemaal in huis was, of ik ergens bloedzakken zag liggen, of ze ‘dreigend’ overkwamen, of ze haar gezien hadden de nacht dat we in hun tuin verstopt zaten... Tegen de tijd dat ze me eindelijk uit laat stappen, is het al kwart voor acht.

En nog altijd heb ik haar niet verteld over de toelatingsbrief die al sinds vrijdag een gat in mijn schooltas brandt.

Wanneer ik thuiskom, staat mama in de keuken de vaatwasser uit te laden. Eigenlijk is dat mijn taak volgens het ‘Grote Taakjes-schema’ dat in permanent krijt op het aankondigingsbord staat, maar ik ben meteen na het avondeten weggeglipt om naar het Lazarushuis te vertrekken.

‘O, sorry, mama – vergeten. Ik ga even naar de wc en dan zal ik verder de keuken opruimen, oké?’

Ze geeft me een begripvolle glimlach, dat type waar alleen moeders mee kunnen wegkomen zonder er gedrogeerd uit te zien, en zegt

dat ze me vergeeft als ik nog snel even de post uit de bus bij het hek haal.

‘Nu nog?’ vraag ik, mijn tas neerzettend op een lege keukenstoel maar mijn jas aanhoudend.

‘Ik heb vanochtend al gekeken, maar je weet maar nooit. Je brief van de uni zou nu toch echt al aangekomen moeten zijn...’

Ik verstijf ter plekke. ‘Euh, ja. Nou ja, snail mail, hè. Waarom ze het ons niet gewoon mailen is me ook een raadsel. Ik ga wel even kijken.’ Ik gris de sleutels van het haakje, dankbaar voor een excuus om weer naar buiten te kunnen en de betrapte uitdrukking van mijn gezicht te halen voor ze me doorheeft.

Hoelang kan ik het nog verborgen houden? Waarom wil ik het überhaupt verborgen houden?

Ik frons hard en diep terwijl ik het grindpaadje af loop en open de brievenbus met het kleine, roestige sleuteltje, er zeker van dat-ie leeg zal zijn. Maar ik blijk ongelijk te hebben: er ligt wel degelijk iets in de brievenbus, maar het is geen toelatingsbrief.

Het is een polaroid die half in twee geknipt is – ik moet spontaan denken aan Nearly Headless Nick, alleen is de persoon op de foto geen spookversie van John Cleese.

Ik ben het. Het is *mijn* polaroid. Die waar ik op sta met de nachtkijker als twee uilenogen voor mijn gezicht. Maar mijn ogen zijn weggekrast en op de twee helften staan in boze rode nagellakletters de woorden ‘BLIJF’ en ‘WEG’ geschreven.

De kans dat de afzender nog op de loer ligt is klein, maar ik speur automatisch de buurt af met een trage draai die er heel cool uitgezien zou hebben in een film met ronddraaiende camera, met dan zo’n denderend basmuziekje erbij.

Opeens heb ik de neiging om aan de nagellak te ruiken en een sluipend vermoeden van me te bevestigen. Ik probeer subtiel te sniffen en weet meteen dat ik gelijk heb: jep, het is Cherry Bomb-nagellak – ’s werelds eerste nagellak die niet zo’n gruwelijk geurtje heeft maar in plaats daarvan naar heerlijk smakelijk versgerijpte kersen ruikt.

Beautyblogs hebben het er wel eens over. Pokkeduur spul. Kun je volgens mij ook alleen maar in Amerika en Engeland bestellen.

Ik ben er vrij zeker van dat Cherry Bomb Red niet echt Hugo’s

kleur is, dus is iedereen een verdachte.

Misschien is het een grap van Alvdor en co? Maar zij weten niet dat ik nog ben teruggekeerd naar het Lazarushuis...

Een momentopname van één verdachte blijft echter als een ha-perend filmbeeld in mijn hoofd hangen: de groot tante van de familie Winters. Had zij rode nagellak op? Ik herinner het me niet. Maar zij moet het zijn.

Leuk, ik heb dus een zestigplusser als vijand. En ze weet waar ik woon.

‘Heb je ‘m bij je?’ vraagt Alvdor de seonde dat we elkaar die mid-dag voor het eerst in de schoolgangen kruisen. Ik weet niet of ik hem bewust ontlopen heb vandaag of dat het toeval was, maar nu hij hier voor me staat begin ik te vermoeden dat het de eerste optie was.

‘Doe eens rustig, Alv,’ antwoord ik geïrriteerder dan ik normaal zou zijn.

Ik heb echt geen oog dichtgedaan vannacht, en dat heeft zo z’n sporen achtergelaten op mijn humeur. Het feit dat het dinsdag is – sowieso al een rotdag omdat we dan de laatste twee uren gym hebben – geeft me vanbinnen ook niet meteen een warm en pluizig gevoel. Ik wil vooral dat deze dag zo snel mogelijk voorbij is.

Ik zet een stap opzij zodat we samen in de deuropening van een leeg klaslokaal komen te staan, waar we tenminste niet vertrappeld worden door de meute scholieren die van de ene les naar de andere hossen. Daar haal ik de nachtkijker uit mijn sportzak, beschermd door een versgewassen T-shirt en sportshorts.

‘Hier.’ Ik stoot de nachtkijker in zijn wachtende slungelarmen. Ik ben blij dat ik van dat ding af ben. Het heeft me niets dan ellende op de hals gehaald.

Ik hoop dat we dit gesprek daarmee kunnen afsluiten, maar Alvdor blijft me aanstaren. ‘Jij hebt nog iets gezien, hè?’

Starend naar de tegelvloer ontwijk ik zijn onderzoekende blik. ‘Geen idee waar je het over hebt.’

Hij blijft even voor me staan, frunnikend met het plastic koord van de nachtkijker, en zegt dan bijna op fluisterton: ‘Ik heb... een flits gezien, toen ik wegrende. Ik heb er niets van gezegd tegen de anderen, maar... jij hebt die toch ook gezien?’

Zijn vraag doet me terugdenken aan mijn ontmoeting met Hugo, maar vooral aan de verknipte polaroidfoto.

Ik haal mijn schouders op in een universeel herkenbaar gebaar onder tieners aller landen voor whatever. Mijn gevoel zegt me echter

dat Alvdor het hier niet bij wil laten. Alles om zijn verhaal nog wat aan te dikken, denk ik eerst. Maar zijn ogen staan eerlijk en... bang.

Gelukkig gaat dan net de bel en moet ik een serieus sprintje trekken om nog op tijd bij de sporthal te zijn. Snel steek ik de doodlopende straat over die tussen ons vaste schoolgebouw en de sporthal loopt. Er rijden geen auto's hier, maar uit gewoonte kijk ik toch links en rechts voor het oversteken.

Dan zie ik hem. Links van me.

Hugo Winters.

Hij draagt een dure jas die, als ik zou moeten gokken op basis van wat er momenteel in de etalages hangt, wellicht van Hugo Boss is, en de grijze sjaal die hij ook al thuis droeg. Zijn bleke gezicht lijkt extra bleek in de felle herfstzon die weinig warmte biedt.

'W-wat...' De bel is al twee minuten geleden gegaan en iedereen zit ofwel in z'n leslokaal ofwel in de kleedkamers van de sporthal. Ik ben de enige die tussen de twee in gevangenzit, in een tussenplaats zonder toezicht, zonder hekken of muren, maar toch zit ik in de val. Het idee van het vagevuur doemt op in mijn gedachten. Terwijl ik naar hem staar, besef ik hoe toepasselijk het is om aan het vagevuur te denken in het gezelschap van een ondode jongen.

'Relax, Delani.' Hij steekt zijn handen omhoog en leegt daarna voor de grondigheid – of misschien gewoon voor de show – ook zijn jaszakken nog. Het enige wat erin zit is een witte, in vieren gevouwen envelop die me verdacht bekend voorkomt. 'Of moet ik je voortaan Duimelijntje noemen?'

'Ik...' Mijn vermogen om volzinnen te vormen is blijkbaar aangetast door zijn plotse verschijning, hier bij mijn middelbare school. Lazarussers mogen toch niet naar buiten in het daglicht? 'Waarom zou je me Duimelijntje noemen?'

Hij houdt de brief omhoog en wappert ermee als een vlag der overgave. 'Je laat altijd broodkruimeltjes na. Nachtkijkers, toelatingsbrieven van de universiteit...'

In een move waar mijn gymlerares trots op zou zijn, schiet ik als een pijl naar voren en gris ik mijn brief uit zijn handen. Die moet uit mijn tas gevallen zijn toen ik de nachtkijker wegstopte.

Hugo steekt glimlachend zijn handen weer in zijn zakken. Zijn bewegingen zijn net iets trager en voorzichtiger dan die van een ge-

middelste tienerjongen.

Zo'n term die ze altijd in het rond smijten in politseries komt in me op: *rigor mortis*. Zitten Lazarussers in een permanente staat van lijkstijfheid bevroren? Ik ril, en dat heeft niets te maken met de hersftbries die met mijn losse haren speelt.

'Proficiat, trouwens. De UV is een goeie universiteit.'

'Euh, ja, dank je,' stamel ik. 'Zat jij soms ook op...?' Ik flapper veelzeggend met de brief van de Universiteit Vrijdsene, waarop Hugo alweer een tikje te traag zijn hoofd schudt. Het zit me dwars dat er geen enkele haar op zijn hoofd van z'n plek waait wanneer hij dat doet. Zijn kapsel is belachelijk perfect in de war.

'Ik zat op het dansconservatorium,' verklaart hij met enige aarzeling in de verleden tijd.

Dans? Zijn houterige bewegingen hebben niets van een danser, al kan ik me zijn lichaam dan weer veel te makkelijk inbeelden in een strakke maillot. Hij is slank gebouwd en lang, maar niet té lang wanneer je hem naast een meisje van gemiddelde lengte op het podium zet.

Ja, in een ander leven – een vorig leven – had Hugo Winters perfect een danser kunnen zijn geweest voor de nationale compagnie. Misschien zou hij dan wereldberoemd worden. Als hij niet ondoord was geweest.

Die gedachte brengt me meteen weer op het juiste spoor: weg van hem en in de richting van de gymles. 'Nou, bedankt, maar ik moet nu echt...' Ik wijs met mijn duim over mijn schouder en hoop dat het duidelijk is.

Hij knippert met zijn inktblauwe ogen en knikt op die voorzichtige manier van hem – alsof hij misschien bang is dat zijn hoofd eraf valt als hij er te enthousiast mee schudt.

Ik denk aan de dodelijke snee in zijn hals die hem zijn leven gekost heeft en huiver. Dat beeld van Nearly Headless Nick achtervolgt me terwijl ik ongemakkelijk naar de Lazarusjongen zwaai en naar de sportzaal spurt, me voorbereidend op een kanjer van een preek van mijn lerares.

De klas is aan het badmintonnen. Nadat ik me uitgebreid verontschuldigd heb voor het te laat komen, werpt Milly een pluimpje tegen m'n hoofd bij wijze van uitnodiging om me bij haar spel te voegen. *'Look alive, Wilfrieds!'* roept ze door de sporthal.

Na de relatief chille les sloffen Milly en ik weer naar de kleedkamer. Ik ben er niet bij met mijn gedachten en dat pikt mijn beste vriendin natuurlijk meteen op met haar scherp afgestelde BFF-radar.

'Er is iets, hè?' Ze botst met haar heup tegen de mijne.

Ik haal mijn schouders op, zoals ik doe wanneer een ouder familielid me vraagt of ik intussen eindelijk een vriendje heb. Ik trek er mijn gepatenteerde 'tienersmoel' bij, zoals mama die noemt.

Dat is natuurlijk een weggevertje voor Milly. Nu is ze als een haai die bloed geroken heeft. Ik moffel haastig mijn zweterige sporttenue in mijn tas, hopend haar vorsende blik te ontlopen. Terwijl ik dat doe, komt de witte envelop er weer uit piepen. Milly heeft 'm vast voor ik boe of bah kan zeggen.

'Milly, geef dat terug!'

'Een brief van de UV? Is dat waarom je zo raar doet de laatste dagen? Je bent afgewezen?'

'Niet precies, nee...'

'Dus je bent toegelaten?' Haar met eyeliner omrande ogen worden groot. Een onmiskenbaar trotse glimlach trekt aan haar mondhoeken. 'Delani, dat is geweldig nieuws! Waarom heb je me dat niet verteld?'

Ik haal nog eens mijn schouders op omdat ik het ook niet goed weet. Eigenlijk ben ik opgelucht dat ze het eindelijk weet. Opgelucht en... trots dat zij trots op me is. Het is ook heel wat. De UV deelt nou niet bepaald beurzen uit als snoepjes. Het blij gevoel is echter van korte duur, want wanneer Milly de brief helemaal openvouwt, valt er een kleiner briefje uit.

Gek, dat zat er eerst niet in.

Mijn euro valt tegelijk met het briefje: Hugo! Ik probeer het naar beneden dwarrelende witte vierkantje nog uit de lucht te grijpen, maar Milly is me voor.

‘OMG. Dit is Hugo’s telefoonnummer!’ roept ze. ‘Je hebt gewoonweg het nummer van een ondode versierd. Je hebt zijn koude, koude Lazarushart ontdood!’

Blijkbaar is dit aanleiding tot een high five, maar ik negeer haar opgestoken hand en maak in plaats daarvan van de afleiding gebruik om het kleine briefje te heroveren.

Het is inderdaad zijn telefoonnummer: tien cijfertjes en ‘Hugo’ eronder geschreven. Niet in rode nagellak. Gewoon zwarte balpen. Ook geen polaroid. Gewoon een briefje.

Ik moet heel veel moeite doen om niet een klein beetje te glimlachen, al snap ik niet zo goed waarom.

Terwijl ik nog als een idioot naar het briefje sta te grijnzen, pakt Milly mijn pols beet en staart ze me aan met glinsterende ogen. ‘Ik heb het perfecte plan om hem terug te zien!’

‘Ik hoef hem niet terug te zien. En als ik hem wil terugzien, ligt voor de hand wat ik moet doen: ik kan hem toch gewoon opbellen nu ik zijn nummer heb? Of nog eens als vandaal opduiken in zijn tuin om middernacht, dat was ook lachen!’ voeg ik er sarcastisch aan toe. Ik steek het briefje in mijn zak, maar Milly laat mijn pols niet los.

‘Als ik zeg dat we ergens naartoe gaan, ga je dan mee? *No questions asked?*’

‘In Millyland betekent dat meestal weinig goeds.’

Ze trekt haar wenkbrauwen op.

Ik zucht. ‘Goed, we gaan.’

Ik had half verwacht dat ze me naar het Lazarushuis zou rijden en probeer te analyseren wat het betekent dat ik een vleugje teleurstelling voel als we parkeren in een zijstraat van de Kleine Markt in Noord-Traasdal.

‘Kom, we hebben een afspraak om halfvijf.’

‘Afspraak?’

Milly doet de auto op slot en wandelt met een vette knipoog